

at være nødvendigt, at Rigsrettens Medlemmer opfordres ved Lov til først at afgjøre, hvorvidt noget af dens Medlemmer maatte være forpligtet eller berettiget til at yge sit Sæde. Det er vist en Ting, hvormed man i Rigsretten vil kunne forholde sig, som ved andre Domstole, hvor en saadan Bestemmelse, saavidt jeg veed, dog ikke udtrykkeligt er fastsat.

Men langt vigtigere forekomme de Forslag mig at være, det ærede Udvalg har gjort deels til den nye Paragraph, der skulde indskydes imellem §§ 15 og 16, og deels til § 18. Udvalget er derved gaaet ud fra, at Rigsretten kunde holdes med et mindre Antal Medlemmer end det i Grundloven fastsatte Antal. Udvalget har vel ikke meent, at den dømmende Function, den egentligt dømmende Handling, som er betroet Rigsretten, skulde kunne foregaae med et mindre Antal Medlemmer end det i Grundlovens § 72 nævnte, men derimod, at der til alle de Handlinger, der henhøre til den undersøgende Deel af Rigsrettens Virksomhed, ikke skulde udfordres det fulde Antal. Jeg tilstaaer, at jeg er ikke kommen til dette Resultat, da det nærværende Lovudkast var under Forhandling. Det hedder i § 72 af Grundloven, at Rigsretten bestaaer af 16 Medlemmer, og den ærede Ordfører udtalte netop ogsaa igaar meget stærkt Ordet „bestaaer“. Mig forekommer det, at det netop her finder sin Anvendelse paa rette Maade, naar det hedder, at Rigsretten bestaaer af 16 Medlemmer; altsaa den kan ikke bestaae af et mindre Antal; Rigsretten er ikke til, efter min Overbevisning og efter den Opfattelse, jeg har af denne Paragraph i Grundloven, naar ikke alle 16 Medlemmer ere tilstede. Det vil altsaa medføre, saavidt jeg skjønner, at den Udvei, som det ærede Udvalg har valgt, for at hæve de Bannfælgigheder, der unægteligt ville være forbundne med Udvælsen af de undersøgende Functioner, som ligge i Rigsrettens Haand, ikke kan vælges. Jeg har nu ikke heller antaget, at der vilde være nogen Nødvendighed tilstede for, at Rigsretten skulde kunne sættes med et mindre Antal. Det kommer her meget an paa, hvorvidt man antager at Rigsretten skal kunne udstrække sin Undersøgelservirksomhed, hvorvidt man antager, at de Sager, der

komme for Rigsretten, forud skulde være blevne undersøgte, eller hvorvidt denne Forretning nødvendigt skal foregaae i selve Rigsretten. Naar man gaaer ud fra den Anskuelse, at Rigsretten saavidt som muligt skal føre sine Forhandlinger efter Anklagemaximen og ikke efter Undersøgelsesmaximen, at det skal være Anklageren, som fornemmelig skal søge at tilveiebringe alle de Oplysninger, der behøves, at Sagens Forberedelse overhovedet ligger saavidt muligt udenfor den Domstol, der skal paaafende den, — saa troer jeg, at man dog overhovedet vil finde sig tilfredsstillet ved Udcastets Bestemmelser. Det er nemlig der overladt til Anklageren at gribe den Udvei at lade alle de Undersøgelser, der skulde gaae forud, foretages af den ordinaire Undersøgelsesvei ved de sædvanlige Retter. Jeg vil troe, at Regjeringen, forsaavidt Sagen navnlig dreier sig om de Sager, der skulde anlægges ved Rigsretten, fordi de synes Regjeringen at være af en særdeles statsfarlig Beskaffenhed, — thi med Hensyn til dem, der anlægges imod Ministrene, har Udvalget selv anerkjendt, at der ikke er nogen saadan Nødvendighed tilstede for, at Rigsretten skulde sættes med et mindre Antal, — jeg kan med Hensyn til disse Sager ikke Andet end antage, at Regjeringen i Regelen vil søge, inden den beordrer en saadan Sag anlagt, at faae alle de Punkter, som kunne tjene til Sagens fuldkomne Oplysning og Constatering, tilveiebragte forud af den sædvanlige Rettsvei. Det synes mig ikke rimeligt, at Regjeringen, forinden et saadant Beviis havde tilstede, for at en saadan Forbrydelse var begaaet, skulde stride til at beordre en Sag anlagt ved Rigsretten. Forsaavidt der navnlig kunde være Forbrydelser, som vare af en stor Forgrening omkring i Landet — og det er netop i dette Tilfælde, at Udvalget har meent, at det var nødvendigt, at Rigsretten kunde nedsætte Udvalg til at foretage Undersøgelser paa de forskjellige Steder i Landet, — forsaavidt troer jeg dog, at man virkelig vilde komme langt hurtigere til et Resultat, langt hurtigere komme til Opdagelsen af de vigtigste Handlinger, der vare begaaede, netop ved at benytte det sædvanlige, det til Rettens Overholdelse ellers af Staten